

A ON JOŠ JAČE VIKAŠE

30. nedjelja kroz godinu, B

Vjerojatno ste nekad uživali gledajući televizijske emisije o životinjama. Zanimljivo je tako gledati kako se ponašaju ptići kad ih majka dolazi hraniti: izdrže vratove što više mogu, širom otvore svoje uočljive žute kljunove i pište. Sve čine da ih majka zapazi i da ih nahrani. Slično i narodna poslovice zapaža: „Ako dijete ne plače, neće mu majka dati sise.“ I Isus poučava: „*Kucajte i otvorit će vam se!*“ Upravo takvo ponašanje susrećemo u današnjem evanđelju.

Dok je Isus sa silnim mnoštvom izlazio iz Jerihona, slijepi prosjak Bartimej čuo je tko prolazi i stao vikati: „Sine Davidov, Isuse, smiluj mi se!“ Izraz „vikati“ koji ovdje susrećemo valja shvatiti doslovno. Bilo je naime silno mnoštvo uz Isusa i sigurno je vladao veliki žamor. Osim toga, Bartimej nije mogao posve točno odrediti gdje se Isus nalazi. Zato je vikao iz petnih žila. Znao je da je to jedini način. Očigledno da ih je sve nadglasao pa je ljudima dojadio da su ga ušutkivali. No on se nije dao smesti. Još jače je vikao. I što da Isus učini? Morao je stati i pozvati ga. Bartimej skače, i dolazi k Isusu. Sigurno je da put nije bio ravan. No on se nije obazirao na kamenje i na rane koje je mogao zadobiti po nogama. Poletio je. A Isusu kao da nije bilo dosta slijepčevim molbi i njegova zapomaganja, pa ga pita što želi od njega. Bartimej strpljivo odgovara: „Učitelju moj, da progledam.“ Doista, tko mu se ne bi smilovao? I stvarno, Isus veli: „Idi, vjera te tvoja spasila!“ I čovjek je progledao i uputio se za njim.

Kako nas samo mogu poučiti ti obični, mali ljudi, Isusovi suvremenici. Prostdušno, bez lažne skromnosti, s puno vjere traže, zapomažu, mole. I ne daju se u tome smesti. Ako treba i bacaju se na njega, da bi se dotakli njegovih haljina. Ona žena koja je болоvala od krvarenja krišom se dotakla skuta njegove haljine i ozdravila je toga časa. A sjećamo li se one žene Sirofeničanke, strankinje, koja je molila Isusa za svoje dijete da ozdravi. Isus bez okolišanja veli da je došao samo zbog Židova, jer, veli, ne priliči uzeti kruh djeci i dati ga psićima. Žena se nije uvrijedila, nego prihvatila Isusovu riječ govoreći kako i psići jedu od mrvica koje djeci padaju sa stola. I opet Isus nije mogao odoljeti. Ostavo je zadivljen njezinom velikom vjerom. I uslišao joj je molbu.

Kako se mi lako umorimo u našim molitvama! Što je još gore, ne čini li nam se da se molimo iako u biti baš previše i ne vjerujemo da će to Bog učiniti. Evo, nije li današnje evanđelje za nas poziv da ne posustanemo u molitvi? Još više, nije li to poziv da nikad ne gubimo ni vjere ni nade? U Božjim smo rukama. Muči nas bolest, nerazumijevanje u obitelji, nevolje na poslu, strah i tjeskoba. Obratimo se Isusu. I danas i sutra. Bez prestanka. On se ne može oglušiti na toliku vjeru. Učinit će da nam se povraća mir i sigurnost. Sve ako nam se zdravlje i ne poboljša, sve ako se i prilike u našem životu bitno ne izmijene, Isus će nam dati posebne snage da sve to gledamo drugim očima, s puno više snage, samopouzdanja, mira i radosti. Znamo što nam Isus toliko često ponavlja: „*Ljudima je nemoguće, ali ne i Bogu. Ta Bogu je sve moguće!*“

Zvonko Pažin